

РЕШЕНИЕ

№ 716

гр. София, 12.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110202654 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С Наказателно постановление (НП) № НП-112 от 16.12.2021г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН), на основание чл.53 от ЗАНН, чл.117 и чл.116б, ал.1 от Закона за лечебните заведения (ЗЛЗ), за извършено нарушение по т.8.1.1. и т.8.1.6 от точка 8 от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ, на д. И. И. е наложена „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева.

Срещу това Наказателно постановление е подадена жалба от д. И. И., в която се твърди, че обжалваният акт е необоснован и издаден при съществено нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Поради това се иска неговата отмяна или алтернативно – намаляване на административното наказание до законовия минимум. Според жалбоподателя не е посочено в НП в какво се състои нарушението. Упреква се наказващият орган, че не е съобразил, че в УФ 257 № 044002/04.04.2021г. е посочена анамнезата – „силен задух“, а във Фиша за спешна медицинска помощ са отразени извършеният клиничен преглед и констатациите на лекаря, работната диагноза и че пациентът е оставен на място /„ОМ“/, което било записано и в УФ 257. Жалбоподателят претендира и за маловажност на случая, тъй като нямало никакви последици от претендираното нарушение, че данните били отразени и нарушението било първо по ред за извършителя. Изтъква се и това, че екипите на Центъра за спешна медицинска помощ /ЦСМП/ София са действали при форсмажорни условия на „ковид криза“ и при крайна недостатъчност за населението и територията на гр. София. В жалбата се посочва, че на 04.04.2021г. от 08:00 часа до 20:00 часа са работили

дневна смята 23 екипа и са изпълнили общо 233 адреса, от които Централа – 178 адреса за периода. Всички тези обстоятелства, наред със сравнението на значението на претендираното нарушение спрямо обстановката, при която е действал екипът, обосновават според жалбоподателя приложението на чл.28 от ЗАНН.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателят не се явява лично, но се представлява от адв. Куцарова, която в съдебно заседание на 08.11.2022г. заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС адв. Куцарова моли съда да уважи жалбата по съображенията, изложени в нея и отново ги преповтаря. Набляга се върху това, че лекарят попълва Фиша, но в ЦСМП сигналът се приема от медицински лица, които описват върху картон всяко повикване като снемат анамнеза. Неразделна част от УФ 257 е вторият екземпляр от Фиша, попълнен и предаден от лекаря, посетил адреса и в този картон ясно е записана анамнезата – „силен задух“. Посочва се, че във Фиша за спешна помощ са посочени извършеният преглед и констатациите на лекаря, работната диагноза, както и това, че лицето е оставено на място, като това е отразено и в отчетна форма 257. Твърди се, че в диспозитива на НП не били посочени какви са претендираните от наказващия орган нарушения. Искане се съдът да вземе предвид тези съображения при постановяване на решението си, както и да присъди направените от жалбоподателя разноски, за които адв. Куцарова представя и списък.

Въззиваемата страна Изпълнителен директор на ИАМН в съдебно заседание на 08.11.2022г. се представлява пред СРС, НО, 10 състав от юрк. П., който оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС той моли съда да потвърди обжалваното Наказателно постановление като правилно и издадено в съответствие с процесуалните правила на ЗАНН. Според юрк. П. визираната от адв. Куцарова диспозитивна част на НП е след думите „постанових“, където се описва нарушената норма и изпълнителното деяние на нарушението. Изтъква се, че нарушението е формално. Твърди се, че се доказва чрез преглед на документите и се посочва, че задължението за попълване на Фиша за смешна медицинска помощ е на лекуващия лекар от ЦСМП. Според процесуалния представител на въззиваемата страна има обществено – опасни последици от действието на нарушителя, защото поради неговия формален подход към задълженията му, той не е изпълнил в цялост медицинския преглед на пациента – снел е първоначални анамнестични данни и е счел, че поради доброто кръвообращение и наситеност на кислород в кръвта лицето е стабилно и не подлежи на незабавна хоспитализация. Набляга се и на това, че по време на извършване на нарушението в страната е действала епидемиологична обстановка, обявена със Заповед на Министъра на здравеопазването и да не се направи бърз тест на пациент със симптоми, съвпадащи частично с вече известните за Ковид, е форма на пряк умисъл и немарливо изпълнение на служебни задължения, които в крайна сметка довели до смъртта на лицето, което не е получило навременна медицинска помощ. Искане се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.63д от ЗАНН.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намери за установено следното от фактическа страна :

На 04.04.2021г. в ЦСМП – София /Централа/ имало 23 екипа дневна смяна, които изпълнили общо 233 повиквания.

В 08:58 часа на 04.04.2021г. в ЦСМП – София било получено повикване, отразено в УФ 257 № 044002 с данни за лице с имена И.М. /на 52 години/, контактно с covid-19, със силен задух. Сигналът бил предаден в 10:41 часа на 04.04.2021г. на екип № 7 с медицинско лице д-р И. и шофьор Костов и в 10:42 часа екипът тръгнал към адреса на М. : гр. София, кв. „Кремиковци“, бл.2, вх.Б, ет.2, ап.4. В 10:57 часа екипът пристигнал на адреса. Лицето било прегледано от д-р И. и му бил издаден Фиш за спешна медицинска помощ от дата 04.04.2021г. В него били отбелязани часовете на тръгване и пристигане; имената, адреса, възрастта и пола на пациента; било посочено в графа „забележки“ : „ОМ“; били отразени данни от първоначалния преглед (в съзнание, отпаднали сили – няма, зеници – нормални; отваря очите – спонтанно; вербален отговор – ориентиран; двигателна реакция – подчинява се; дишане – 10-24/мин.; тип дишане – нормално; сърдечна честота – 100/м.; 130/80, SPO2 – 95 %) и били попълнени графите „допълнителен клиничен преглед“, „работна диагноза“ и „лечение и резултати“ във Фиша за спешна помощ, но останали празни /непопълнени/ графите „анамнеза“ и „лекарства и дози“. С диагноза „covid 19“ екипът на ЦСМП – София напуснал адреса на пациента в 11:45 часа на 04.04.2021г., като лицето било оставено на място.

В последствие, по повод жалба от съпругата на пациента И.М. и въз основа на Заповед № РД-13-670 от 19.07.2021г. на Изпълнителния директор на ИАМН започнала извънредна проверка на ЦСМП София. Тя била възложена на д-р А.А. и Р.Р.. Сроктът за извършването ѝ бил от 23.08.2021г. до 27.08.2021г. на място в ЦСМП София. Със Заповед № РД-13-786 от 30.08.2021г. на Изпълнителния директор на ИАМН срокът на проверката бил удължен до 10.09.2021г. включително. Установено било, че във Фиша за спешна помощ, издаден на М. на 04.04.2021г. д-р И. била посочила, че лицето е с изострено дишане в ляво, с неустановена вирусна инфекция и не било отбелязано никакво лечение. Установено било, че д-р И. не е изследвала М. с бърз антигенен тест за Ковид, нито го е транспортирала до лечебно заведение за изследвания. По време на проверката били снети обяснения от д-р И.. Проверяващите достигнали до извода, че във Фиша за спешна помощ д-р И. не е попълнила необходимите реквизити в отделните графи, поради което било прието, че тя е нарушила точка 8 от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ и по-конкретно т.8.1.1. – липсвали анамнестични данни за състоянието на пациента и оплакванията му и т.8.1.6. – предприети терапевтични стъпки и действия. Поради това до д-р И. била изпратена покана с изх. № 07-108/25.10.2021г. да се яви на 10.11.2021г. в ИАМП от 14.00 до 16.00 часа „за предявяване на Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/“. В тази покана било посочено, че Актът „се изготвя“ на основание извършена проверка съгласно Заповед № РД-13-670/19.07.2021г., изменена със Заповед № РД-13-786/30.08.2021г. на Изпълнителния директор на ИАМН. Изрично било указано, че ако д-р И. не се яви – АУАН ще бъде съставен в нейно отсъствие. В същия смисъл до д-р И. била адресирана и още една покана с

изх. № 07-103 от 25.10.2021г., която била изпратена по пощата на служебния ѝ адрес и била получена лично от нея срещу подпис на дата 05.11.2021г.

На 10.11.2021г. д-р А.А., в присъствието на д-р Г.Д., провел телефонен разговор със служител на ЦСМП София, за да установи дали поканата е връчена на д-р И. и разбрал, че на д. И. е била връчена покана да се яви на 10.11.2021г. в ИАМН за съставяне и връчване на АУАН. За проведения разговор бил съставен документ, озаглавен „паметна разписка“ с изх. № ПЗ-55/10.11.2021г.

Въпреки така получената информация, на 10.11.2021г. не бил съставен АУАН срещу д-р И.. Това станало ден по-късно – на 11.11.2021г. д-р А.А. (в присъствието на Р.Р. като свидетел по установяване на нарушението) съставил на д. И. И. АУАН № А-138/11.11.2021г. за нарушение на точка 8 (в частта „анамнестични данни за болния“ и „предприети терапевтични стъпки и действия“) от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ.

С писмо с изх. № 74-00-73/11.11.2021г. АУАН № А-138/11.11.2021г. бил изпратен на д-р И.. Последната получила екземпляр от този АУАН срещу подпис на дата 15.11.2021г. като вписала възражение в него.

Въз основа на този АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в Акта е издадено обжалваното Наказателно постановление № НП-112 от 16.12.2021г., с което Изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ на основание чл.53 от ЗАНН, чл.117 и чл.116б, ал.1 от ЗЛЗ, за извършено нарушение по т.8.1.1. и т.8.1.6 от точка 8 от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ, е наложил на д. И. И. административно наказание „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева.

Това Наказателно постановление е изпратено по пощата на служебния адрес на д-р И. и е било получено от лице с фамилия „Сотиров“, установен в хода на съдебното производство като АН.С.С. – охранител в ЦСМП София. Същият не бил упълномощен да получава лични пратки на д-р И., но въпреки това го направил. На 31.01.2022г. процесното НП било предадено на д-р И.. На 07.02.2022г. тя подала чрез ИАЛМ до СРС жалба срещу това НП.

По повод жалбата на д. И. И. срещу НП № НП-112 от 16.12.2021г., издадено от Изпълнителния директор на ИАМН е образувано настоящото НАХД № 2654/2022г. по описа на СРС, НО, 10 състав. С Разпореждане № 10852/04.10.2022г. СРС, НО, 10 състав е приел, че жалбата е подадена в законоустановения срок.

Приетата от съда фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства : показанията на свидетелите А. и Р., както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства – АУАН № А-138 от 11.11.2021г. с разписка за връчване; извадка от БулПост за проследяване на пратка; покана за доброволно изпълнение изх. № 08-5 от 17.01.2022г.; рапорт за дежурство на ЦСМП София за 04.04.2021г.; известие

за доставяне на НП; Заповед № РД-13-670 от 19.07.2021г. на Изпълнителния директор на ИАМН и разписка за нейното връчване на Директора на ЦСМП София; Заповед № РД-13-786 от 30.08.2021г. на Изпълнителния директор на ИАМН и разписка за нейното връчване на Директора на ЦСМП София; Фиш за спешна медицинска помощ от 04.04.2021г.; УФ 257 № 044002 от 04.04.2021г.; покани за съставяне и връчване на АУАН с изх. № 07-108 от 25.10.2021г. и с изх. № 07-103 от 25.10.2021г., както и известие за доставяне; Паметна записка с изх. № ПЗ-55 от 10.11.2021г.; придружително писмо с изх. № 74-00-73 от 11.11.2021г. за връчване на АУАН; отбелязване върху НП, че е получено на 31.01.2022г. (лист 30 от делото); писмо от ЦСМП София с изх. № 04-27-1 от 16.08.2022г. с приложен Трудов договор № ТД92/28.08.2019г.; длъжностна характеристика за длъжността „охранител“ в ЦСМП София; писмо от ИАМН с вх. № 235832/02.11.2022г. с приложени Трудов договор № РД-15-879/25.05.2021г. и Заповеди на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-15-00-21/02.12.2020г. и с № РД-01-147/26.10.2021г. (с Приложение № 1, № 2 и № 3).

Целият наличен по делото доказателствен материал е непротиворечив, еднопосочен, взаимно обусловен, поради което съдът го кредитира напълно.

Цитираните по-горе писмени доказателства са обективни, непротиворечиви и с достоверна дата. Поради това съдът им се доверява изцяло.

Рапортът за дежурство на ЦСМП София за 04.04.2021г. следва да се кредитира от съда, тъй като е обективно и достоверно писмено доказателство, което не се опровергава от нито едно друго доказателство по делото. От него се установява, че на 04.04.2021г. в ЦСМП София /Централа/ дневните екипи са били 23 и са изпълнили общо 233 повиквания.

От съществено значение за настоящия правен спор са следните писмени доказателства : Фиш за спешна медицинска помощ от 04.04.2021г. и УФ 257 № 044002 от 04.04.2021г. Информацията, която се извлича от тези два документа е еднопосочна, достоверна и непредубедена (тъй като тези писмени доказателства са издадени в деня на деянието – 04.04.2021г., преди да е била образувана конкретната проверка). Поради това СРС кредитира тези доказателства напълно. От съвкупната им преценка се установява датата; часовете на получаване на повикването, на предаването на сигнала, на тръгване и пристигане на място, и на приключване на случая; имената, възрастта и адреса на пациента; поводът за повикването и диагнозата; екипа на ЦСМП София, посетил адреса, извършеният от него преглед и направените констатации относно състоянието на пациента. От съдържанието на Фиша за спешна медицинска помощ се установява, също така, че графите «анамнеза» и «лекарства и дози» са останали непопълнени.

Показанията на свидетелите А. и Р. относно непопълнените реквизити във Фиша за спешна помощ намират опора в кредитираните по-горе писмени доказателства. Поради това съдът се доверява на тази част от свидетелските показания. Същевременно СРС не дава вяра на думите на св. А., че АУАН бил съставен пред д-р И., тъй като в тази част думите му се опровергават от показанията на св. Р. (според когото Актът е бил пратен по пощата на нарушителя), от отбелязванията на страница 4 от АУАН и разписката за връчване на АУАН на 15.11.2021г., както и от писмото на лист 25 от делото, че Актът е бил изпратен на

жалбоподателя на 11.11.2021г.

Констатациите в АУАН № А-138 от 11.11.2021г. намират опора в събраните по делото гласни доказателства, както и в кредитираните по-горе писмени доказателства. Поради това съдът им се доверява. Относно разписката за връчване на АУАН съдът счита, че и тя следва да се кредитира, тъй като е непредубедено и достоверно писмено доказателство. От нея се установява, че Актът е бил връчен на д-р И. на дата 15.11.2021г. Същото обстоятелство се установява и от датата, посочена в самия Акт като дата на запознаване на нарушителя с Акта. Същевременно от придружителното писмо на лист 25 от делото се налага изводът, че АУАН е бил връчен на д-р И. със сигурност след 11.11.2021г., тъй като от тази дата е изходящият номер на цитирания документ. Писмото с изх. № 74-00-73 от 11.11.2021г. има достоверна дата, обективно и непредубедено е. Поради това СРС кредитира и него и установява, че АУАН е бил изпратен за връчване на д-р И. чрез Директора на ЦСМП София. Това означава, че Актът не е бил съставен в присъствието на д-р И., а ѝ е бил изпратен за запознаване след датата на неговото съставяне – 11.11.2021г.

От съществено значение за процедурата за съставяне на АУАН са поканите за съставяне и връчване на АУАН с изх. № 07-108 от 25.10.2021г. и с изх. № 07-103 от 25.10.2021г., вкл. и известие за доставяне, както и документът, озаглавен «паметна записка» с изх. № ПЗ-55 от 10.11.2021г. Тези писмени доказателства имат достоверни дати и взаимно се подкрепят. Поради това съдебният състав им се доверява. От съвкупната им преценка се налага изводът, че д-р И. е била поканена да се яви в ИАМН на дата 10.11.2021г. за съставяне и връчване на АУАН, като тази покана е достигнала до нея на 05.11.2021г., а след телефонен разговор актосъставителят е научил на 10.11.2021г. преди обед, че д-р И. е получила поканата и е уведомена, че трябва да се яви за съставяне и връчване на АУАН в ИАМН в след обедните часове на 10.11.2021г. /сряда/.

Съдът се доверява напълно и на приложените по делото Заповеди на Изпълнителния директор на ИАМН, тъй като те са официални документи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. От Заповеди на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-13-670 от 19.07.2021г. и с № РД-13-786 от 30.08.2021г., както и от разписките за тяхното връчване на Директора на ЦСМП София се установява, че проверката в ЦСМП София е извънредна, възложена е на д-р А.А. и Р.Р. и е била със срок от 23.08.2021г. до 27.08.2021г., в последствие удължен до 10.09.2021г., като преписи от Заповедите на Изпълнителния директор на ИАМН, с които се възлага и удължава процесната проверка са били връчени и на Директора на ЦСМП София. От писмо на ИАМН с вх. № 235832/02.11.2022г., както и от приложените към него Трудов договор № РД-15-879/25.05.2021г. и Заповеди на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-15-00-21/02.12.2020г. и с № РД-01-147/26.10.2021г. (с Приложение № 1, № 2 и № 3) се установява, че д-р Ангел Василев А. /към 11.11.2021г./ е заемал длъжността „главен инспектор“ в Отдел „Контрол на финансовата дейност, здравни и осигурителни права“ към Дирекция „Контрол на медицинските дейности и оценка на качеството“ към Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, а д-р Георги Христов Христов /към 16.12.2021г./ е бил Изпълнителен директор на ИАМН. От Заповед №

РД-01-147/26.10.2021г. и Приложение № 1 към нея, както на основание чл.117 от ЗЛЗ се установява, че д-р А. е бил определен от Изпълнителния директор на ИАМН да съставя АУАН. Същевременно от Заповеди на Изпълнителния директор на ИАМН с № РД-13-670 от 19.07.2021г. и с № РД-13-786 от 30.08.2021г. се доказва, че св. А. е бил оправомощен да извърши и конкретната проверка. От гореизложеното следва, че именно той се явява компетентен да състави процесния АУАН. От писмо на ИАМН с вх. № 235832/02.11.2022г. и приложения към него Трудов договор № РД-15-879/25.05.2021г., както и на основание чл.117 от ЗЛЗ се налага изводът, че и процесното Наказателно постановление е издадено от компетентно лице.

По делото е приложено писмо от ЦСМП София с изх. № 04-27-1 от 16.08.2022г. и към него е приложен Трудов договор № ТД92/28.08.2019г. Представена е и длъжностна характеристика за длъжността „охранител“ в ЦСМП София. Тези писмени доказателства нямат пряка връзка с предмета на доказване по делото, но следва да бъдат анализирани в настоящия случай, тъй като имат отношение към въпроса дали НП е връчено на нарушителя и от кога започва да тече срокът за обжалване на това НП. Приложените на лист 60, лист 61 и лист 68-70 от делото писмо, трудов договор и длъжностна характеристика са еднопосочни, обективни, непредубедени и достоверни писмени доказателства. Поради това съдът ги кредитира и приема, че лицето АН.С.С. е бил „охранител“ в ЦСМП София.

Приложените на лист 4 и лист 11 от делото извадка от БулПост за проследяване на пратка и известие за доставяне на НП са еднопосочни и имат достоверна дата. Поради това СРС ги кредитира и приема, че пратка, съдържаща процесното НП е била предадена чрез куриер на дата 20.12.2021г.

Същевременно от съдържанието на известието за доставяне на лист 11 от делото, както и от кредитираните по-горе писмени доказателства, приложени на лист лист 60, лист 61 и лист 68-70 от делото, съдът достига до извода, че пратката е била получена не лично от д-р И., а от охранител в ЦСМП София. Доколкото няма приложено пълномощно, даващо право на Сотиров да получава пратките, адресирани лично до д-р И., СРС приема, че процесното НП не е било връчено на нарушителя по правилата на чл.58 от ЗАНН. Останалите съображения относно адреса, който се визира в чл.58, ал.2 от ЗАНН и липсата на надлежно изпращане на НП там съдът е развил подробно в Разпореждане № 10852/04.10.2022г. и доколкото този съдебен акт е част от делото, не се налага преповтаряне на тези съображения и в настоящото решение. Освен това в Разпореждане № 10852/04.10.2022г. съдът е изложил подробна аргументация и защо не приема да са били изпълнени в конкретния случай изискванията на чл.84 от ЗАНН, вр. чл.180, ал.2 и ал.7 от НПК, поради което и не може да се приеме, че срокът за обжалване на НП е започнал да тече за д-р И. от вписаната на лист 11 от делото дата 20.12.2021г. При това положение единственото отбелязване, от което може да се направи извод от кога започва да тече срокът за обжалване на Наказателното постановление е отбелязването на д-р И. на лист 30 от делото, че е получила НП на 31.01.2022г. Съдът няма основание да не го кредитира, тъй като няма доказателства, които да го опровергават. Считано от тази дата, подадената на

07.02.2022г. жалба се явява депозирана в законоустановения срок, т.е. съдът не я приема за просрочена.

От направения по-горе анализ на доказателствата следва, че жалбата на д-р И. е подадена в срок, от където пък следва, че НП не е влязло в сила. Поради това съдът не кредитира приложената на лист 5 от делото покана за доброволно изпълнение, тъй като не приема, че наложената с обжалваното НП глоба подлежи на събиране по принудителен ред към датата, отбелязана на лист 5 от делото – 17.01.2022г. Това, че административно – наказващият орган не е положил усилия да установи дали Наказателното постановление е предадено на д-р И. от охранителя на ЦСМП София, както и дали Сотиров /подписал известието за доставяне на НП/ е бил или не е бил надлежно упълномощен от нарушителя да получи процесното НП не обвързва съда относно извода на наказващия орган, че Наказателното постановление било влязло в законна сила. От лист 5-6 от делото не може да се направи извод дали д-р И. е получила въпросната покана за доброволно изпълнение, тъй като не фигурира нейн подпис в този документ. Същевременно административно – наказващият орган не е ангажирал други доказателства, от които да следва, че д-р И. е получила тази покана, за да може да се сравни евентуално датата на получаване на поканата с датата, отбелязана от д-р И. на лист 30 от делото. Поради това настоящият съдебен състав не споделя тезата на наказващия орган, че жалбата е била подадена след като д-р И. е получила поканата за доброволно изпълнение. Водим от изложеното по-горе СРС, НО, 10 състав не споделя и тезата, застъпена в писмо на ИАМН с вх. № 37062/25.02.2022г., че жалбата на д-р И. е подадена след законоустановения срок за обжалване на НП.

*При така установената фактическа обстановка и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достига до следните **правни изводи** :*

Жалбата е подадена в законоустановения срок от оправомощено за това лице. Насочена е срещу Наказателно постановление, което подлежащо на обжалване и проверка от СРС по реда на ЗАНН. Поради това съдът приема, че жалбата на д-р И. е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Видно от мотивите, изложени по-горе, конкретните АУАН и Наказателно постановление изхождат от оправомощени лица.

Процесното нарушение се твърди да е извършено на 04.04.2021г. Проверката е осъществена в периода от 23.08.2021г. до 10.09.2021г., което означава, че и нарушителят е бил установен в този период. Актът датира от 11.11.2021г., т.е. съставен е след по-малко от година от извършване на нарушението и в рамките на тримесечния срок от откриване на нарушителя. Поради това СРС приема, че в случая сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН са спазени. Доколкото от съставянето на Акта на 11.11.2021г. до датата на издаване на Наказателното постановление /16.12.2021г./ е минало малко повече от месец, съдът приема, че е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

Срокът по чл.52, ал.1 от ЗАНН е инструктивен, а не преклузивен. Поради това неспазването му /в случая с пет дни/ не съставлява съществено процесуално нарушение –

основание за отмяна на НП на това основание.

Спазени са изискванията на чл.43, ал.1 и ал.4 от ЗАНН. Въпреки това, обаче, този съдебен състав счита, че има други допуснати в хода на административно – наказателното производство съществени процесуални нарушения, които рефлексират върху правото на защита на наказаното лице. Става въпрос за това, че не е спазено изискването на чл.40, ал.2 от ЗАНН. Безспорно е, че в случая нарушителят е известен. За да се състави АУАН в негово отсъствие трябва или да не може да бъде намерен, или след покана да не се е явил за съставяне на АУАН. В случая има събрани доказателства, че д-р И. е била поканена да се яви в ИАМН за съставяне и връчване на АУАН на дата 10.11.2021г. В този смисъл са кредитираните по-горе покани за съставяне и връчване на АУАН с изх. № 07-108 от 25.10.2021г. и с изх. № 07-103 от 25.10.2021г., вкл. и известие за доставяне, както и документът, озаглавен «паметна записка» с изх. № ПЗ-55 от 10.11.2021г. От тези писмени доказателства, обаче, се налага изводът, че д-р И. е била поканена да се яви в ИАМН на дата 10.11.2021г. за съставяне и връчване на АУАН. Същевременно, видно от самия Акт, съставянето на АУАН е станало на дата 11.11.2021г. Това означава, че Актът е съставен на дата, за която д-р И. не е била поканена да се яви за съставяне и връчване на АУАН. От събраните по делото доказателства и от направения им по-горе анализ следва, че Акт не е бил съставен на датата, за която е била поканена д-р И. /10.11.2021г./ и за която дата актосъставителят се е убедил чрез телефонен разговор, че д-р И. е получила поканата и е уведомена, че трябва да се яви за съставяне и връчване на АУАН в ИАМН в след обедните часове на 10.11.2021г. /сряда/. Като е бил съставен АУАН на дата, различна от тази, за която д-р И. е била поканена, и без да е доказано по делото, че д-р И. е знаела, че АУАН ще се състави на 11.11.2021г., СРС приема, че конкретният Акт е съставен на 11.11.2021г. без нарушителят да е бил поканен да се яви на тази дата, за да присъства при съставянето на Акта. Това е съществено процесуално нарушение, тъй като нарушителят е лишен /не по негова вина/ да участва лично от самото начало на административното производство, както и да се увери лично дали Актът е съставен на посочената в него дата и пред посочените в него свидетели или е бил написан преди или след това. Вярно е, че д-р И. е била поканена за съставяне и връчване на АУАН, но тази покана се е отнасяла до датата 10.11.2021г. Ако Актът беше съставен тогава, нямаше да има допуснато нарушение на чл.40, ал.2 от ЗАНН. Като не е съставил Актът на 11.11.2021г., актосъставителят е следвало да покани на ново нарушителя за новата дата, а не директно да пристъпва към съставяне на АУАН на произволно избрана дата, за която д-р И. не е имала знания, че тогава ще ѝ бъде съставен Акт. Чисто хипотетично нарушителят може да е бил зает за датата, на която е поканен да се яви /в случая – 10.11.2021г./ и поради това да не се е явил на тази дата, но за друга дата /каквато в случая е датата 11.11.2021г./ нарушителят да може да се яви и съответно би се явил, ако е бил поканен. Именно поради това СРС приема, че като е била поканена д-р И. за съставяне на АУАН на 10.11.2021г., а Актът не е бил съставен тогава, а на друга дата /11.11.2021г./, за която нарушителят не е бил надлежно уведомен и не е знаел, че Актът ще му бъде съставен тогава, то следва да се приеме, че е нарушен чл.40, ал.2 от ЗАНН. Водим от гореизложеното СРС достигна до извода, че конкретната процедура по съставяне на

АУАН е опорочена.

На следващо място настоящият съдебен състав счита, че в АУАН и Наказателното постановление няма тъждество между словесното и цифровото описание на нарушението. Това е така, защото според чл.6 от ЗЛЗ дейността на лечебните заведения и на медицинските и другите специалисти, които работят в тях, се осъществява при спазване на медицинските стандарти за качество на оказваната медицинска помощ и осигуряване защита на правата на пациента. Медицинските стандарти се утвърждават с Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“. Точка 8 от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ се отнася до клинично документиране на спешния случай. В точка 8.1. е посочено, че това документиране трябва да е навременно, прегледно, кодирано по подходящ начин и с точно отбелязване в специфичния за дейността документооборот при спешен пациент. В точка 8.1. от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ се говори общо за документооборота при спешен пациент, а не конкретно за Фиша за спешна медицинска помощ. Посочени са изисквания към съдържанието на документите (да са посочени анамнестични данни за болния; основно оплакване и абнормна клинична находка; витални белези, документиран в динамика; предварителна диагноза и планирани изследвания; резултати от направените изследвания и тяхната интерпретация; предприети терапевтични стъпки и действия; заключение и клинично разрешаване на случая и автор на клиничното документиране), но не и вида на документите, нито лицата, задължени да направят съответното вписване. Никъде в чл.6 от ЗЛЗ и точка 8 от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ не се вменява в задължение на доктора от екипа на ЦСМП, посетил адреса на пациента, да попълва всички реквизити на Фиша за спешна медицинска помощ. Същевременно с думи д-р И. и в Акта, и в НП е обвинена за това, че не е попълнила всички реквизити на Фиша за спешна медицинска помощ. Задължението за попълване на „Фиш за медицинско обслужване от спешен екип“ за всеки прегледан пациент (Приложение № 3 към чл.18, ал.1, т.1), т.е. Фиша за спешна медицинска помощ е въздигнато в задължение на екипите на ЦСМП не в правните норми, посочени като нарушени в АУАН и НП, а в чл.15, ал.1, т.1 от Наредба № 25/04.11.1999г. за оказване на спешна медицинска помощ. Тази норма, обаче, не е посочена в АУАН и НП като нарушена. Същевременно чл.6 от ЗЛЗ и точка 8 от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“ съдържат правила за поведение, насочени към съдържанието на документирането на спешния случай, но не сочат адресат на тези норми. Поради това СРС приема, че между словесното и цифровото описание на нарушението в Акта и в Наказателното постановление няма припокриване. От тук следва изводът, че не са спазени чл.42, т.4 и т.5 от ЗАНН, както и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН. Вменяването на д-р И. на бездействие /непопълване на всички реквизити на Фиш за спешна медицинска помощ/ и подвеждането му под правни норми, които касаят съдържанието на документооборота при спешни случаи, но не и

действията на екипите на ЦСМП при спешни случаи води до извода, че конкретното административно – наказателно обвинение е неясно и наказаното лице не може да разбере обвинението срещу себе си и да организира защитата си.

При това положение административно-наказващият орган е следвало преди да се произнесе по преписката да провери АУАН с оглед неговата законосъобразност и обоснованост /на основание чл.52, ал.4 от ЗАНН/ и съответно да не издава Наказателно постановление въз основа на АУАН, съставен при нарушение на чл.40 от ЗАНН, както и при разминаване между словесното и цифровото описание на нарушението. Тук нормата на чл.53, ал.2 от ЗАНН е неприложима, тъй като в случай не става въпрос за „нередовност в акта“, а за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на неговото съставяне, които не могат да се санират по друг начин освен чрез законосъобразното съставяне на АУАН при спазване на правилата, разписани в чл.40 от ЗАНН. Вместо това, обаче, административно – наказващият орган е издал процесното НП като е преповторил (и затвърдил) разминаването от Акта между описаното с думи деяние на д-р И. и дадената за него правна квалификация.

Посочените по-горе нарушения на процесуалните правила не могат да се отстранят в съдебната фаза по обжалване на Наказателното постановление, тъй като са от категорията на съществените, които водят до ограничаване правата на нарушителя да се защитава още от началото на започнатото срещу него административно – наказателно производство, да участва лично в процедурата по съставяне на АУАН и да научи в какво го обвиняват. Поради това обжалваното НП следва да бъде отменено на формално основание.

Въпреки това, обаче, съдът ще изложи мотиви и по съществото на спора, тъй като счита, че има и друго основание, въз основа на което не следва да се ангажира административната отговорност на д-р И..

По делото се доказва, че д-р И. е участвала в екип № 7 на ЦСМП София, на който е било предадено повикването за пациента И.М. и именно тя /като екип на спешна помощ/ е посетила адреса на пациента на 04.04.2021г. Това означава, че за нея на основание чл.15, ал.1, т.1 от Наредба № 25/04.11.1999г. за оказване на спешна медицинска помощ е възникнало задължение да попълни „Фиш за медицинско обслужване от спешен екип“ (Приложение № 3 към чл.18, ал.1, т.1), т.е. Фиша за спешна медицинска помощ за въпросния пациент. Като не е попълнила графите „анамнеза“ и „лекарства и дози“, от обективна страна д-р И. следва да се приеме, че е нарушила чл.15, ал.1, т.1 от Наредба № 25/04.11.1999г. за оказване на спешна медицинска помощ. Доколкото тези две графи са видими за лицето, което попълва Фиша за спешна медицинска помощ и в случая са останали празни, съдът приема, че установеното тук нарушение е извършено виновно от д-р И.. Лечебни заведения по смисъла на чл.10 от ЗЛЗ са Центровете за спешна медицинска помощ. Обхватът, редът и условията за оказване на спешна медицинска помощ са регламентирани в Наредба № 25/04.11.1999г. за оказване на спешна медицинска помощ, издадено от Министъра за здравеопазването на основание §8 от ЗЛЗ. Нарушението на правилата, разписани в подзаконов нормативен акт по прилагането на ЗЛЗ при извършване на спешна медицинска помощ от физическо лице /както в случая от д-р И./ следва да се санкционира по реда на

чл.116б, ал.1 от ЗЛЗ с „глоба“ от 1500 до 3000 лева.

Въпреки, че от обективна и субективна страна СРС счита, че има извършено от д-р И. нарушение на чл.15, ал.1, т.1 от Наредба № 25/04.11.1999г. за оказване на спешна медицинска помощ, в случая не следва да бъде ангажирана нейната административна отговорност не само защото жалбоподателят не е обвинен да е нарушил чл.15, ал.1, т.1 от Наредба № 25/04.11.1999г. за оказване на спешна медицинска помощ, а и защото са налице предпоставките на чл.28 от ЗАНН. Това е така, защото нарушението се твърди да е първо по ред за д-р И.. Освен това, видно от ЕГН й, тя е млад лекар, който продължава да работи в ЦСМП София, а то е едно от най-натоварените лечебни заведения. На следващо място : на процесната дата 04.04.2021г. 23 екипа на ЦСМП са изпълнили общо 233 повиквания, което показва, че екипите на ЦСМП София са работили при свръхнатоварване в този ден. Общозвестен е и фактът, че датата на деянието /04.04.2021г./ е по време на обявена и действаща в страната извънредна епидемична обстановка заради „ковид-19“, което смекчава отговорността на екипа на ЦСМП София по отношение на липсата на попълнен реквизит във Фиша за спешна помощ, още повече, че от останалите попълнени реквизити във Фиша за спешна помощ може да се установи състоянието на пациента, поставената му диагноза и че не му е предписано лечение, респ. че пациентът е оставен на място. Основателно в тази връзка е и възражението на жалбоподателя, че повикването за пациента И.М. е било прието от медицинско лице и в УФ 257 № 044002 от 04.04.2021г. е записана анамнезата „силен задух“. Това възражение е основателно не само с оглед на съдържанието на документа, приложен на лист 18 от делото, но и с оглед дадената в АУАН и НП квалификация на нарушението не по чл.15, ал.1, т.1 от Наредба № 25/04.11.1999г. за оказване на спешна медицинска помощ, а по т.8.1.1. и т.8.1.6 от точка 8 от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от ЗЛЗ, отнасяща се общо до съдържанието на документооборота при спешен пациент, а не само до съдържанието на Фиша за спешна помощ. Поради всички тези съображения СРС счита, че е следвало да се приеме, че е налице маловажен случай на административно нарушение. Изключително е важно тук да се посочи, че административната отговорност на д-р И. не е ангажирана за неправилно взети от нея решения (дали е следвало да изследва пациента за ковид и дали е трябвало да го транспортира до лечебно заведение), а само за това, че не е попълнила две от графите във Фиша за спешна медицинска помощ. Поради това развитите от юрк. П. доводи, че д-р И. не била изпълнила в цялост медицинския преглед на пациента, решението й, че пациентът не подлежи на незабавна хоспитализация и не му е направен бърз тест, са ирелевантни за конкретното нарушение. В случай, че има данни за немарливо изпълнение на служебните задължения на д-р И. на същата следва да се ангажира съответната за това поведение отговорност, а не чрез взетите или невзети от нея решения за конкретния пациент да се обосновава обществената опасност на конкретното деяние, което се състои в непопълване на две от графите във Фиш за спешна медицинска помощ. Именно доколкото нарушението е формално и се счита за довършено в момента, в който не бъдат попълнени въпросните графи във Фиша за спешна помощ, е без значение дали има или няма настъпили вреди, дали пациентът е починал, какво се е случило след

прегледа му и т.н. Тези доводи нямат отношение за настоящото административно обвинение срещу д-р И., тъй като дори и да е вярно, че пациентът е починал, то той не е починал заради това, че д-р И. не е попълнила на две места Фиша за спешна медицинска помощ. Дали смъртта е настъпила в резултат на взетите решения на лекаря и непредписването на лечение на пациента е отделен въпрос, който не е предмет на доказване по това дело.

Към датата на деянието /04.04.2021г./ е действала по-благоприятна редакция на чл.28 от ЗАНН в сравнение с действащата сега. Поради това и на основание чл.3 от ЗАНН следва да се приложи чл.28 от ЗАНН, който е бил в сила към 04.04.2021г., а именно да не се налага административно наказание на нарушителя, а само да се предупреди устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Поради това и с оглед на изложените по-горе съображения, че случаят е следвало да се квалифицира по чл.28 от ЗАНН, съдът прецени, че обжалваното НП, дори и да не бяха допуснати посочените по-горе съществени процесуални нарушения, пак щеше да се отмени от съда поради маловажност на случая.

Водим от гореизложеното СРС, НО, 10 състав прие, че и поради допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административно – наказателното производство, ограничаващи процесуалните права на наказаното лице, и поради маловажност на случая, атакуваното Наказателно постановление следва да се отмени изцяло.

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Въпросът за разноските е уреден в чл.143 от АПК, който е част от Дял III - „Производства пред съд“ и за неуредените в този дял въпроси се прилага ГПК /според чл.144 от АПК/. Според чл.80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В настоящия случай това законово изискване е изпълнено, тъй като в съдебно заседание на 08.11.2022г. е представен списък с разноски, който съответства по размер на уговореното и изплатено възнаграждение за адвокат на жалбоподателя – 370 лева според договора за правна защита и съдействие – видно от лист 96 и лист 98 от делото. Според чл.143, ал.1 от АПК и с оглед изхода на делото, органът, издал процесното НП, следва да заплати на жалбоподателя направените от него разноски за един адвокат. Според действащата към 07.02.2022г. /т.е. към датата на упълномощаване на адвоката и плащане на адвокатското възнаграждение/ норма на чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – при глоба от 1000 до 5000 лева (както в случая – 2000 лева) минималният размер на адвокатското възнаграждение е „300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв.“, т.е. 370 лева. Уговореното и изплатено възнаграждение на адв. Куцарова в случая е именно 370 лева. Доколкото адвокатът на жалбоподателя е взел участие в едно заседание пред СРС - нормата на чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в случая е неприложима. Поради всичко това и доколкото конкретно изплатеното на адвоката възнаграждение не надвишава размера от 370 лева

(определен по правилата на чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения към датата на заплащане на адвокатското възнаграждение), ИАМН следва да бъде осъдена да заплати на д. И. за направени от нея по делото разноски за адвокат именно сумата от 370 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № НП-112 от 16.12.2021г., издадено от Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, с което на основание чл.53 от ЗАНН, чл.117 и чл.116б, ал.1 от Закона за лечебните заведения, за извършено нарушение по т.8.1.1. и т.8.1.6 от точка 8 от Глава II, Раздел IV от Наредба № 3 от 06.10.2017г. за утвърждаване на медицински стандарт „Спешна медицина“, вр. чл.6, ал.1 от Закона за лечебните заведения, на д. И. И. е наложена „глоба“ в размер на 2000 (две хиляди) лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на д. И. И. с ЕГН ***** сумата от 370 (триста и седемдесет) лева за направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд - София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____